

Antonín Sova

Kdo vám tak zcuchal tmavé vlasy?

Když ona přišla na můj sad, vše právě odkvétalo.
Tak nevrle a tulácky v obzoru slunce spalo.

Ó, proč tak pozdě? řek' jsem k ní. Poslední slunce na síti,
zvony mi v mlhách umlkly, jsou ptáci v travách ukrytí,

mé louky teskní vůní mdlou a vody sešeřeny jsou,
a přes přívozy stíny jdou a všecko planou je už hrou, -

že do daleka odplout chci kams na zelené ostrovy
a zdvihám vlajky na stožár a bílé plachty, lanoví.

Vás tenkrát zjara čekal jsem ... V obzoru modrý zvučel jas.
Já napjal struny z paprsků, by echem chyt' se v nich váš hlas.

Nuž rcete, kde jste tenkrát byla? A pod jakými zeměpásky?
Nuž rcete, čí jste jaro žila? Kdo vám tak zcuchal tmavé vlasy?

Kde horké noci zpívaly vám v okna otevřená?
Má duše marně toužila tím tichem uděšená.

A teď! kdy nevzpomněl jsem snad, vše se tu chystám zanechat,
na plavbu bych se vydal rád, proč jdete vadnout na můj sad?

Pro nás tu slunce nehoří a nevýskají pohoří.
Nám nikde louky nevoní, zpěv nezní v našem pomoří,

chci odplout sám a poslouchám podzimu pohádkové hlasy, -
jdu hledat Nové království.
Kdo vám tak zcuchal tmavé vlasy?

(Ještě jednou se vrátíme, 1900)